

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת שְׁמִינִי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֵץ הַלּוֹמֵד בּו

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים
כֹּרֶךְ ט"ז - חֻלַּק כ"א

קוֹנְטֵרְס 471

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדֻקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אוֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

אגרות הזהר

רלה

לאחרונה הוציא לאור עולם את החבור הנפלא, "אור הזהר" ו"פח הזהר", מה טוב ומה נעים גורלכם.

כאשר קבלתי את ספר "אור הזהר" לא עזבתיו עד אשר עברתי על הספר הנפלא מגב אל גב, אוצר יקר הלצה, לא בכדי הגיע, אלא נכר את ההשקעה הרבה, היגיעה העצומה בהתמדה גדולה עד אין סוף, וכבר אמרו חז"ל במסכת מגלה "יגעת ומצאת תאמין", עצם הלמוד בספר הזה מוסיף חשק ואור גדול ללמוד בספר הזה הקדוש.

מידי דברי בו, אמרתי להעלות הצעה, בדרך אפשר, אם ענין למוד הזהר הקדוש כה גדול ורב הוא, מה טוב ומה נעים להוציא לאור את קטעי הזהר המובנים, שבידוע גם הגורסים ללא הבנה מעלתם רבה - והלומדים בהבנה את נגלות הזהר הקדוש מינה יעלה חשקם ותקונתם גם ללמוד את כל חלקי הזהר הקדוש שבנה ושאו מעלתם רבה והיה זה שכרכם, שיוכלו כל בית ישראל להגות בספרי הזהר הקדוש.

היות ואין מכתב בלא חדוש, מדוע דווקא הוריד אדם הראשון משנותיו לדוד המלך?

בנסח הזמר שמשוררים בליל שבת קדש (זמר י-ה רבון): "לו יחיה גבר שנין אלפין לא יעול גבורתך בחושבנא", ביאור הענין הוא בהקדם מה שהקשה הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן גאב"ד פונוביז' זצ"ל, אדם הראשון היה אמור לחיות אף שנה, וכשאמרו ליציר אחד ודוד המלך שמו עליו לחיות רק שלושים יום, מיד הפריש מחייו שבעים שנה עבור דוד המלך עליו השלום, לכאורה נשאלת הקשיא, הרי כלום חסר מבית המלך שעות וימים עבור דוד המלך עליו השלום, הרי מליונים של גויים בכל רחבי תבל להם יש די והותר שנים לחיות, ולדוד המלך רק שלושים יום להיות נפל, אתמהה?

כל יהודי מסובב רבות עם דוד המלך עליו השלום - אלא הענין אמור הפונוביזער רב, הרי אדם במשך היום סביב ומסובב עם ספר תהלים שחבר נעים זמירות ישראל דוד המלך עליו השלום, אדם קם ומתפלל תפילת שחרית רבו ככלו מפרקי תהילים מהודו עד ישתבח, וכן מאשרי עד אחרי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תפילה לְדוֹד וְעוֹד, וְכֵן הַסֵּדֵר בַּתְּפִילוֹת מְנַחֵה וְעֲרֵבִית, כְּאִשֶּׁר יֵשׁ לַיהוּדִי שְׂמִיחָה בְּבֵיתוֹ הוּא מְזַמֵּר פְּרָקֵי תְהִלִּים, חֲלִילָה וְחַס לַיהוּדִי צָרָה בְּבֵיתוֹ הוּא מִתְחַנֵּן לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ כְּשֶׁתְּהַלִּים בְּיָדוֹ וּפְרָקָיו עַל שְׂפָתָיו, הַכֹּל סוּבֵב סְבִיב דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אִם כֵּן, אֵין מִן הַרְאוּי שְׂשֻׁנוֹת יְמֵי חַיָּו שֶׁל דָּוִד יִהְיֶה שֶׁל גּוֹי אֹו אֶפְּיֵלוֹ שֶׁל יְהוּדִי פְּשׁוּט, אֲדַרְבָּא וְאֲדַרְבָּא רַק שְׁנַיִם שְׁנַבְרָאוּ בִּיצִיר כְּפִיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוּדוֹ וּבַעֲצָמוֹ, כְּרָאוּי וְכִיָּאוֹת לְדָוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם כְּאִמּוֹר.

לְפִי זֶה יִמְתַּק לְבָאֵר מַה שְּׂאוּמְרִים בְּנִסְחַ הַזֶּמֶר י-ה רַבּוֹן עָלַם בְּלִיל שְׁבַת קוֹדֶשׁ: "לוֹ יַחֲזִיק גְּבוּרָה שְׁנֵי אֲלָפִין, לֹא יִיעוֹל גְּבוּרָתוֹ בְּחוּשׁ בְּנִיָּא". לוֹלֵא אָדָם הַרְאוּשׁוֹן הִזְה מִי הִזְה מְזַמֵּר וּמְנַגֵּן זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְמֶלֶךְ הָעוֹלָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְאַסִּים מַעֲיֵן הַפְּתִיחָה, שֶׁתִּזְכּוּ לְהַמְשִׁיךְ בְּעַבְדוֹת הַקּוֹדֶשׁ לְאוֹרֶךְ יָמִים וְשָׁנִים, לְהַגְדִּיל תּוֹרָה וְלְהַאֲדִירָה, וּלְקַרֵּב בִּיאַת מְשִׁיחַ צְדָקִינוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

הַכֹּה דְּבָרֵי יְדִידְכֶם מוֹקִירִים דּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ הַטּוֹב בְּאַהֲבָה רַבָּה כֹּה"י.

הַצֵּעִיר בְּיִשְׂרָאֵל:

חַיִּים אֵיִיזְנַבְאָךְ, פֹּה עִיר אֲשֶׁדוֹד יַע"א

לִיְחַדָּא דִּינָא בְּרַחֲמֵי, וְלֹאֲכַלְלָא לֹוֹן בְּדַקָּא חֲזִי,
לְאַתְבַּסְמָא וְלֹאֲתַתְקַנָּא כְּלָא כְּדַקָּא יְאוּת, וְדָא
סְמִיךְ לָהּ לִפְנֵסֵת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא.

רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (דברים לב) אֲשֶׁר חִלַּב זְבַחִימוּ
יֹאכְלוּ יִשְׁתּוּ יִיֵן נְסִיכֵם. זַפְּאִין אֵינּוֹן
יִשְׂרָאֵל דְּאֵינּוֹן קְדִישִׁין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּעֵי לְקִדְשָׁא לֹוֹן. תָּא חֲזִי יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין, כֹּל
חֲזִי עֲלֵמָא דִּירְתִין, כֹּלָא תְלִיין בְּהוּא עֲלֵמָא
דְּאֵתִי, בְּגִין דְּאֵיהוּ חֲזִיין דְּכֵלָּא, לְעֵילָא וְתַתָּא,
וְהוּא אֲתֵר, דִּינִין דְּמִנְטְרָא שְׂאֲרֵי (ואקרי יין) וּמִתְמַן
נְפַקִין חֲזִיין וְקוּדְשָׁא לְכֵלָּא. וַיִּיֵן דִּישְׂרָאֵל בְּגִין
יִיֵן דִּישְׂרָאֵל אַחְרָא, וְדָא בְדָא תְלִיָּא. דִּהָא
יִשְׂרָאֵל לְעֵילָא, בִּיה נָטִיל חֲזִיין, וּבְגִין כֶּף אַקְרִי
עַץ חַיִּים, עַץ מֵהוּא אֲתֵר דְּאַקְרִי חַיִּים, וְנַפְקִי
מִתְמַן חֲזִיין, וְעַל דָּא מְבַרְכִין לִיה לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּיִיֵן. וַיִּיֵן דִּישְׂרָאֵל לְתַתָּא כְּהָא
גְּוֹנָא.

עוֹבֵד עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, דְּאֵיהוּ מְסָאָב,
וּמֵאֵן דְּקָרִיב בְּהִדְיָה יִסְתָּאָב, כִּד יִקְרַב
בְּיִיֵן דִּישְׂרָאֵל, הָא אִסְתָּאָב וְאַסִּיר, כֹּל שְׂכַן
הוּא יִיֵן דְּאֵיהוּ עֲבִיד. וְעַל דָּא לֹא תִימָא דְדָא
הוּא בְּלַחֲדוּי, אֲלֵא כֹל מָה דְּעַבְדֵי יִשְׂרָאֵל
לְתַתָּא, כֹּלָא הוּא כְּעִין דּוּגְמָא דְלְעֵילָא, כֹּל
שְׂכַן יִיֵן, דְּקָאֵי בְּאַתֵר עֲלֵאָה, דּוּגְמָא דִּיִּין
דְּמִנְטְרָא.

בְּגִין כֶּף יִשְׂרָאֵל שְׂתִיין יִיֵן דִּישְׂרָאֵל, דְּאֵתְעַבִּיד
כְּדַקָּא חֲזִי בְּקוּדְשָׁה, כְּגוֹנָא דִּישְׂרָאֵל
לְעֵילָא, דְּשְׂתִי וְאַשְׁתְּרָשָׁא וְאַתְבְּרָכָא בְּהוּא
יִיֵן עֲלֵאָה קְדִישָׁא, וְלֹא שְׂתָאן יִיֵן דְּאֵתְעַבִּיד
בְּמִסְאָבוּתָא, וּמִסְטְרָא דְּמִסְאָבוּתָא, דִּהָא בִּיה
שְׂרִיא רוּחָא דְּמִסְאָבוּתָא. (ולאו הוא מסטרא דִּישְׂרָאֵל)
וּמֵאֵן דְּשְׂתִי לִיה (בְּתַרְיִחוּ), אִסְתָּאָב רַחֲמִיָּה,

נְטֻמַּאת רַחוּ, וְהוּא נְטֻמָּא, וְאֵינּוּ מַצֵּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְאֵינּוּ לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁהֲרִי אוֹתוֹ עוֹלָם

בְּגִלוּתָא. וּמִי שְׂמִיחַד אֵת הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ, צְרִיךְ לִיְחַד דִּין עִם
רַחֲמִים וְלִהְכַלִּילֵם כְּרָאוּי,
שְׂיַתְבַּשֵּׁם וְיַתְתַּקֵּן הַכֹּל כְּרָאוּי, וְזוּ
הַתּוֹמָךְ אֵת כְּנֵסֵת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא.
רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (דברים לב) אֲשֶׁר
חִלַּב זְבַחִימוּ יֹאכְלוּ יִשְׁתּוּ יִיֵן
נְסִיכֵם. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁהֵם
קְדוּשִׁים, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
רוֹצֵה לְקַדֵּשׁ אוֹתָם. בֹּא רָאָה,
יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים, כֹּל חֲזִי עוֹלָם
שְׂיִוְרָשִׁים, הַכֹּל תְּלוּיִים בְּאוּתוֹ
הָעוֹלָם הַבָּא, מְשוּם שְׁהוּא חַיִּים
שֶׁל הַכֹּל, לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְהוּא
הַמְּקוֹם שְׁהֵיֵן הַמְּשַׁמֵּר מִתְחִיל
(וּנְקָרָא יִיֵן), וּמְשֵׁם יוֹצְאִים חַיִּים
וְקוּדְשָׁה לְכֹל. וַיִּיֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל
בְּשִׁבִיל יִיֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל אַחֵר, וְזוּ
תְלוּי בְּזוּה. שְׁהֲרִי יִשְׂרָאֵל לְמַעַלָּה,
בוֹ נוֹטֵל חַיִּים, וּמְשוּם כֶּף נְקָרָא
עַץ חַיִּים, עַץ מְאוּתוֹ מְקוֹם
שְׂנַקְרָא חַיִּים, וְיוֹצְאִים מְשֵׁם
חַיִּים, וְעַל כֵּן מְבַרְכִים אֵת הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּיִיֵן. וַיִּיֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל
לְמַטָּה כְּמוֹ כֵּן.

עוֹבֵד עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת,
שְׁהוּא טְמֵא, וּמִי שְׂקָרַב עִמּוֹ
יְטֻמָּא כְּשִׁינְקָרַב לִיִּין שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
הֲרִי נְטֻמָּא, וְאַסִּיר. כֹּל שְׂכַן אוֹתוֹ
הֵיֵן שְׁהוּא עוֹשֵׂה. וְלִכֵּן אֵל תֹּאמֵר
שְׁזָה הוּא בְּלַבְדוֹ, אֲלֵא כֹל מָה
שְׂעוֹשִׂים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, הַכֹּל הוּא
כְּעִין דְּגֻמָּא שֶׁל מַעַלָּה, כֹּל שְׂכַן
יִיֵן, שְׂעוּמַד בְּמְקוֹם עֲלִיּוֹן, דְּגֻמַּת
הֵיֵן הַמְּשַׁמֵּר.

מְשוּם כֶּף יִשְׂרָאֵל שׁוֹתִים יִיֵן שֶׁל
יִשְׂרָאֵל שְׂנַעֲשֵׂה כְּרָאוּי בְּקִדְשָׁה,
כְּמוֹ שְׂיִשְׂרָאֵל לְמַעַלָּה שְׂשׁוּתָה
וּנְשַׁרְשׁ וּמִתְבְּרַךְ בְּאוּתוֹ יִיֵן עֲלִיּוֹן
קְדוֹשׁ, וְלֹא שׁוֹתִים יִיֵן שְׂנַעֲשֵׂה
כְּטֻמְאָה וּמַצֵּד הַטְּמֵאָה, שְׁהֲרִי בוֹ
שׁוּרָה רַחוּ הַטְּמֵאָה (וְאֵינּוּ מַצֵּד
יִשְׂרָאֵל), וּמִי שְׂשׁוּתָה אוֹתוֹ (אֲתָם),
נְטֻמַּאת רַחוּ, וְהוּא נְטֻמָּא, וְאֵינּוּ מַצֵּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְאֵינּוּ לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁהֲרִי אוֹתוֹ עוֹלָם

וּאִסְתָּאב אִיהוּ, וְלֹא הוּא מִסְטָרָא דִישְׂרָאֵל,
וְלִית לִיה חוּלְקָא בְעֵלְמָא דְאַתִּי. דְהָא הֵהוּא
עֵלְמָא דְאַתִּי, זִין דְמִנְטָרָא אִיהוּ.

וְעַד דָּא יִשְׂרָאֵל קִדְיִשִּׁין, בְּעִיִּין לְנִטְרָא דָּא עַל
פְּלֵא, בְּגִין דְאַתְקִשֵׁר בְּאַתֵּר דְעֵלְמָא דְאַתִּי.
וּבְגִין פֶּךָ, בְּזִין אֲתַבְרִיף קִדְשָׁא בְרִיף הוּא יְתִיר
מִפְּלֵא, בְּגִין דְאִיהוּ חֲדִי לְסְטָרָא שְׂמָאֵלָא, וּבְגִין
חֲדוּתָא דִילִיָּה אֲתַפְּלִיל בְּיִמִינָא. וְכַד אֲתַעֲבִיד
פְּלֵא יִמִינָא, כְּדִין שְׂמָא קִדְיִשָׁא בְּחִידוֹ, וּבְרַפְּאֵן
מִשְׁתַּפְּחִי בְּכִלְהוּ עֵלְמִין. וּבַעֲבֹדָא דְלִתְתָּא
יְתַעַר עֲבֹדָא דְלַעֲיִלָּא, וְעַל דָּא מְזַמְּנִי זִין
לְקַבִּיל זִין.

וּבְגִין דְאִיהוּ מְנַטְרָא לַעֲיִלָּא, בְּעִי לְנִטְרָא לִיה
לְתַתָּא, וְכַל נְטִירוֹ דִילִיָּה קִדְשָׁה הוּא
לְיִשְׂרָאֵל, וּמֵאֵן דְפָגִים לִיה לְתַתָּא בְּסְטָרָא
דְמִסְאָבוּתָא, יִסְתָּאב אִיהוּ בְּהַאי עֵלְמָא, וְלִית
לִיה חוּלְקָא בְעֵלְמָא דְאַתִּי, אֲתֵר דְהֵהוּא זִין
דְמִנְטָרָא שְׂרִיא. הוּא לֹא נְטִיר לִיה, לֹא יִתְנַטֵּר
הוּא לַעֲלְמָא דְאַתִּי. (דף נ"ב) הוּא סְאִיב לִיה,
יִסְאָבוּן לִיה בְּהֵהוּא עֵלְמָא, לֹא יְהֵא לִיה
חוּלְקָא בְּהֵהוּא זִין דְעֵלְמָא דְאַתִּי. זְפֵאִין אִינּוּן
יִשְׂרָאֵל, דְמִקְדְּשֵׁי נַפְשֵׁייהוּ בְּקִדְוִשָׁה עֲלָאָה,
וּנְטִירֵי מַה דְאַצְטְרִיף לְאַתְנַטְרָא, וּמִקְדְּשֵׁי
לְמַלְפָּא בְּנְטִירוֹ עֲלָאָה דָּא. זְפֵאִין אִינּוּן בְּעֵלְמָא
דִין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

פְּתַח הֵהוּא רְבִיא וְאָמַר, (משלי כט) מְלֶךְ בְּמִשְׁפֵּט
יַעֲמִיד אַרְצָא וְגו'. מֵאֵן מְלֶךְ. דָּא קִדְשָׁא
בְרִיף הוּא. בְּמִשְׁפֵּט דָּא יַעֲקֹב, דְאִיהוּ כָלְלָא
דְאַבְהֵן. וְאִישׁ תְּרוּמֹת, תְּרוּמַת פְּתִיב, פְּמָה
דְאַתְ אָמַר (שמות כה) וְזֹאת הִתְרוּמָה. וְאִישׁ
תְּרוּמֹת, דָּא עֲשׂוֹ, דְבְעֵי עַל תְּרוּמֹת וְעַל
מַעֲשָׂרוֹת כֹּל יוֹמָא, וְלֹא עֲבִיד מְדִי. וְאִישׁ

הֵבָא הוּא זִין הַמְשַׁמֵּר.

וְעַד כֵּן יִשְׂרָאֵל קִדְוִשִׁים צְרִיכִים
לְשַׁמֵּר אֶת זֶה עַל הַכֹּל, מִשּׁוּם
שְׁנַקְשֵׁר בְּמִקּוּם הָעוֹלָם הֵבָא.
וּמִשּׁוּם פֶּךָ הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
מִתְבְּרֵף בְּזִין יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בְּכֹל,
מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְשַׁמֵּחַ אֶת צַד
הַשְּׂמֵאל, וּבְתוּף שְׂמַחְתוֹ נִכְלָל
בְּיָמִין. וּכְשֶׁהֲכַל נַעֲשֶׂה יָמִין, אִז
הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ בְּשַׁמְחָה, וּבְרַכּוֹת
נִמְצְאוֹת בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת.
וּבְמַעֲשֵׂה שְׂלֵמְטָה יִתְעוֹרֵר מַעֲשֵׂה
שְׂלַמְעֵלָה, וְעַל כֵּן מְזַמְּנִים זִין
כְּגַד זִין.

וּמִשּׁוּם שֶׁהוּא שְׂמוּר לְמַעֲלָה,
צְרִיף לְשַׁמֵּר אוֹתוֹ לְמַטָּה, וְכֹל
שְׂמִידְתוֹ הִיא קִדְשָׁה לְיִשְׂרָאֵל, וּמִי
שְׂפּוּגִים אוֹתוֹ לְמַטָּה בְּצַד
הַטְּמָאָה, הוּא יִטְמָא בְּעוֹלָם הַזֶּה
וְאִין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הֵבָא, הַמִּקּוּם
שְׂשׁוּרָה אוֹתוֹ זִינן הַמְשַׁמֵּר. הוּא
לֹא שְׂמֵר אוֹתוֹ, הוּא לֹא יִשְׁתַּמֵּר
לְעוֹלָם הֵבָא. הוּא טְמֵא אוֹתוֹ,
יִטְמָא אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְלֹא
יִהְיֶה לוֹ חֵלֶק בְּאוֹתוֹ זִין שֶׁל
הָעוֹלָם הֵבָא. אֲשֶׁרִי יִשְׂרָאֵל
שְׂמַקְדִּישִׁים אֶת נַפְשָׁם בְּקִדְשָׁה
עֲלִיּוֹנָה, וְשׁוּמְרִים מַה שְׂצְרִיף
לְשַׁמֵּר, וּמִקְדִּישִׁים אֶת הַמְּלֶךְ
בְּשַׁמִּירָה הָעֲלִיּוֹנָה הַזֶּה. אֲשֶׁרִיָּהֶם
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הֵבָא.

פְּתַח אוֹתוֹ הִילָד וְאָמַר, (משלי כט)
מְלֶךְ בְּמִשְׁפֵּט יַעֲמִיד אַרְצָא וְגו'.
מִי הַמְּלֶךְ? זֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא.
בְּמִשְׁפֵּט - זֶה יַעֲקֹב, שֶׁהוּא הַכֹּלֵל
שֶׁל הָאָבוֹת. וְאִישׁ תְּרוּמֹת, כְּתוּב
תְּרוּמַת, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (שמות כה)
וְזֹאת הִתְרוּמָה. וְאִישׁ תְּרוּמֹת -
זֶה עֲשׂוֹ, שְׂשׁוּאֵל עַל תְּרוּמֹת
וּמַעֲשָׂרוֹת כֹּל יוֹם, וְלֹא עוֹשֶׂה
דְּבַר. וְאִישׁ תְּרוּמֹת, שְׂאִינּוּ
מִשְׁפֵּט, שְׁהֵרִי תְרוּמָה הִיא

תְּרוּמֹת דְלֹאוּ אִיהוּ מִשְׁפֵּט. דְהָא תְרוּמָה אִסְתְּלִקוּתָא דְרַחֲמִי, בְּגִין דָּא

לֹא אֲתִיָּא בְּמִשְׁפֵּט, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (משלי יג) וַיֵּשׁ
נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפֵּט, וְעַל דָּא, וְאִישׁ תְּרוּמַת
יְהִרְסָנָה.

וְאִי תִימָא, הָא דְדוּד מְלָפָא אִישׁ תְּרוּמָה הָהּ,
אֲלֵא בְּרַחֲמֵי. וְלֹא עוֹד אֲלֵא (ס"א דוּד מְלָפָא אִישׁ
תְּרוּמָה הָהּ וְאַרְעָא אֲתַקְיָמָא כְּגִינְיָה חֲבִי הוּא וְדָא. אֲכַל בְּלֹא בְּרַחֲמֵי הָהּ)
דְּהָא כְּתִיב (ישעיה נה) חֲסָדֵי דְדוּד הִנְאַמְנִים, כְּמָה
דְּאַתְדַּבֵּק בְּהָא, אֲתַדְבֵּק בְּהָא.

הָא חֲזִי, כֹּל יוֹמוֹי דְדוּד מְלָפָא, הָהּ מִשְׁתַּדַּל
(בגין) דְּהָא תְּרוּמָה, יִתְקַשֵּׁר בְּמִשְׁפֵּט,
וַיִּזְדוּגוּן פְּחָדָא. (בגין דִּיחֲקִים בְּאַרְעָא) אֲתָא שְׁלֵמָה
וְזוּוג לֹון פְּחָדָא, וְקִימָא סִיְהָרָא בְּאַשְׁלֵמוּתָא,
וְקִימָא אַרְעָא בְּקִיּוּמָא. אֲתָא צְדָקָהּ וְאַפְרִישׁ
לֹון, וְאַשְׁתַּאֲרַת אַרְעָא בְּלֹא מִשְׁפֵּט, וְאַתְפַּגִּימַת
סִיְהָרָא, וְאַתְחַרִּיבַת אַרְעָא, כְּדִין וְאִישׁ תְּרוּמַת
יְהִרְסָנָה.

וְהָא חֲזִי, שְׁמֹן לְכַהֲנֵי, וַיִּזֵּן לְלִיּוּאֵי. לֹא בְּגִין
דְּבַעֲיִין זֵינן, אֲלֵא מִיַּיִן דְּמִנְטְרָא אֲתִי
לְסַטְרָא דְלַהוֹן, לְחַבְרָא פְּלֵא כַחְדָּא, וְלִמְחַדִּי
עֲלֵמִין פְּלַהוּ, לְאַשְׁתַּפְּחָא בְּהוּ כִלְא, יְמִינָא
וּשְׁמַאלָא כִלִּיל דָּא בְּדָא. לְאַשְׁתַּפְּחָא בְּהוּ
חֲבִיבוּתָא דְכִלְא, וְרַחֲמִיּוּתָא דְבְּנֵי מְהִימְנוּתָא.
כּוֹאֵן דְּאַתְדַּבֵּק רַעוּתִיָּה בְּהָא, הוּא שְׁלִים בְּהָא
עֲלֵמָא, וּבְעֲלֵמָא דְאַתִּי, וַיִּשְׁתַּפַּח כֹּל יוֹמוֹי
דְּאַתְדַּבֵּק בְּתַשׁוּבָה, אֲתֵר דִּינֵן וְשְׁמֹן מִשְׁתַּפְּחִי.
כְּדִין לֹא יִתְדַבֵּק בְּתֵר עֲלֵמָא דָּא, לֹא לְעַתְרָא,
וְלֹא לְכַסּוּפָא דִּילִיָּה. וּשְׁלֵמָה מְלָפָא צְוּוח עַל
דָּא וְאַמְר, (משלי כא) אוֹהֵב זֵינן וְשְׁמֹן, לֹא יַעֲשִׂיר,
דְּהָא עוֹתְרָא אַחְרָא יִזְדַּמֵּן לִיָּה, לְמַהוּי לִיָּה
חוּלְקָא בִיָּה, וְלְמַהוּי בִיָּה חוּלְקָא בְּעֲלֵמָא
דְּאַתִּי, אֲתֵר דִּינֵן וְשְׁמֹן שְׂרִיִין בְּעֲלֵמָא דָּא
וּבְעֲלֵמָא דְאַתִּי. וּמֵאֵן דְּרַחֲמִים לִיָּה לְהָא אֲתֵר,
לֹא בְּעִי עוֹתְרָא וְלֹא רְדִיף אֲבַתְרִיָּה. זְכַאִין

הִסְתַּלְקוּת הִרְחָמִים, מִשּׁוּם זֶה לֹא
כָּאֵה בְּמִשְׁפֵּט, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (משלי
ג) וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפֵּט. וְעַל כֵּן,
וְאִישׁ תְּרוּמוֹת יְהִרְסָנָה.

וְאִם תֵּאמַר, הֲרִי דוּד הַמְלֵךְ הִיָּה
אִישׁ תְּרוּמָה? אֲלֵא בְּרַחֲמִים. וְלֹא
עוֹד, אֲלֵא (דוּד הַמְלֵךְ אִישׁ תְּרוּמָה הִיָּה,
וְהָאֲרֵץ הִתְקַיְמָה בְּשִׁבְלוֹ. כִּי הוּא יוֹדֵאֵי אֲבָל
הַכֹּל בְּרַחֲמִים הִיָּה) שְׁהָרִי כְּתוּב (ישעיה
נח) חֲסָדֵי דְדוּד הִנְאַמְנִים, כְּמוֹ
שְׁנֵדְבֵק בְּזָה - נְדָבֵק בְּזָה.

בֵּא רָאֵה, כֹּל יְמֵי דוּד הַמְלֵךְ הִיָּה
מִשְׁתַּדַּל (בְּשִׁבְלוֹ) שְׁהִתְרוּמָה הִיָּה
תִּתְקַשֵּׁר לְמִשְׁפֵּט וַיִּזְדוּגוּן כְּאַחַד.
(כְּדִי שִׁיתְקִים בְּאַרְעָא) בֵּא שְׁלֵמָה וְזוּוג
אוֹתָם כְּאַחַד, וְעִמְדָה הִלְבְּנָה
בְּשִׁלְמוּת, וְעִמְדָה הָאֲרֵץ בְּקִיּוּם.
בֵּא צְדָקָהּ וְהַפְרִיד אוֹתָם,
וּנְשִׂאָרָה הָאֲרֵץ בְּלֹא מִשְׁפֵּט,
וּנְסַפְגָּמָה הִלְבְּנָה וּנְחַרְבָּה הָאֲרֵץ,
אֲזִי וְאִישׁ תְּרוּמַת יְהִרְסָנָה.

וְכֹא רָאֵה, שְׁמֹן לְכַהֲנִים, יִזֵּן
לְלִוִּים, לֹא מִשּׁוּם שְׂצָרִיקִים זֵינן,
אֲלֵא מִיַּיִן הַמְשֻׁמֵּר שֶׁבֵּא לְצַד
שְׁלֵהֶם כְּדִי לְחַבֵּר הַכֹּל כְּאַחַד,
וְלִשְׁמַח אֵת כָּל הַעוֹלָמוֹת שְׁהַכֹּל
יִמְצָא בְּהֶם, יְמִין וּשְׁמַאל כְּלוּלִים
זֶה עִם זֶה, שְׁיִמְצָא בְּהֶם חֲבִיבוּת
לְכָל וְאַהֲבָה שֶׁל בְּנֵי הָאֻמָּנוּהָ.

כִּי שְׂרָצוֹנוֹ נְדָבֵק בְּזָה, הוּא שְׁלֵם
בְּעוֹלָם הָהּ וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְיִמְצָא
כֹּל יְמִיו שְׂדֵבוּק בְּתַשׁוּבָה, הַמְקוּם
שִׁינֵן וְשְׁמֵן מְצוּיִים. אֲזִי לֹא יְדַבֵּק
אַחֲרֵי הַעוֹלָם הַזֶּה, לֹא לְעֵשֶׂר וְלֹא
לְתַשׁוּבָה שְׁלוֹ. וּשְׁלֵמָה הַמְלֵךְ
צוּחַ עַל כִּף וְאוֹמַר, (משלי כא) אֲהֵב
יִזֵּן וְשְׁמֵן לֹא יַעֲשִׂיר, שְׁהָרִי עֵשֶׂר
אַחַר יְדַמֵּן לוֹ, שִׁיְהִיָּה לוֹ חֵלֶק
בּוֹ וְלִהְיוֹת לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא,
הַמְקוּם שִׁינֵן וְשְׁמֵן שׁוֹרִים בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. מִי שְׂאוֹהֵב אֵת
הַמְקוּם הַזֶּה לֹא צָרִיף עֵשֶׂר וְלֹא
רוֹדֵף אַחֲרָיו. אֲשֶׁרִי הַצְדִּיקִים
שְׂמִשְׁתַּדְּלִים בְּעֵשֶׂר הַעֲלִיּוֹן כֹּל

יום, שכתוב (איוב כח) לא יֵעָרְכָנָה זָהָב וזָכוּכִית וּתְמוֹרֹתָהּ כְּלֵי פֶזֶז. זֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה. אַחַר כֵּן, (משלי ח) לַהֲנַחִיל אֶהְיֶי יֵשׁ וְאוֹצְרוֹתֵיהֶם אִמְלֵא.

עוֹד פָּתַח וְאָמַר, (שמות כד) וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הַהָרָה וְגו'. וְהַתּוֹרָה - זֶה תּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב. וְהַמְצוּהָ - זֶה תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה. לְהוֹרְתָם, כְּתִיב חֹסֵר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר א) וְאֵל חֹדֵר הוֹרְתֵי. כָּאֵן יֵשׁ לַהֲתַבּוֹנֵן, לְהוֹרְתָם שֶׁל מִי? אִם תֹּאמַר הוֹרְתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל - לֹא כֵּן, שֶׁהָרִי יִשְׂרָאֵל לֹא נִזְכָּרוּ בְּכֹתֵב הַזֶּה. אֲלֵא הוֹרְתָם שֶׁל תּוֹרָה וּמְצוּוֹת, וּמָה הֵיא? זֶהוּ (מקום) יֵין הַמְשֻׁמֵּר. מִשּׁוּם שֶׁכֵּל כְּתִיבָה שֶׁל הַסֵּפֶר הַעֲלִיּוֹן שֵׁם שְׂרִיָּה, וּמִשּׁוּם יֵצְאָה תּוֹרָה, וְעַל זֶה קוֹרְאִים תּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב. וְזֶהוּ אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי לְהוֹרְתָם, לְהוֹרְתָם וְדָאִי. (כִּמְה דָּאֵת אִמֵּר וְאֵל חֹדֵר הוֹרְתֵי).

וְדָאִי. (כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְאֵל חֹדֵר הוֹרְתֵי). תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, תּוֹרָה אַחֲרָה שֶׁעוֹמְדַת עַל פֶּה. מָהוּ פֶּה? זֶהוּ דַעַת, שֶׁהֵיא פֶּה שֶׁל סֵפֶר וְכַתִּיבָה. וְתוֹרָה זֶה הֵיא תּוֹרָה אַחֲרָה, שֶׁנִּקְרָאת תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, שֶׁהֵיא עוֹמְדַת עַל אוֹתוֹ הַפֶּה שֶׁהוּא תּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב. מִשּׁוּם כֵּן הַתַּעֲלָה מֹשֶׁה בְּכֹל, עַל כָּל הַנְּבִיאִים הַנֶּאֱמָרִים, שֶׁכְּתוּב וְאֵתְנָה לְךָ, וְדוֹקָא לְךָ.

כְּתוּב (משלי כח) הִגּוּ סִיגִים מִכֶּסֶף וַיֵּצֵא לְצַרְףּ לְפָנָי מִלֶּחֶף וַיִּכְּוֶן בַּחֲסֵד כֶּסֶף. תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְאַסְגִּיאוּ חִיבִין בְּעֵלְמָא, כּוֹרְסִיָּא דְמִלְכָא קוֹדִישָׁא אֲתַתְקִנַּת בְּדִינָא, וְאַסְתְּאַבַּת (כ"א וְאַשְׁתְּאַבַּת) (כ"א וְקִיָּמָא) בְּדִינָא, וְשִׁלְהוּבּוּי אֻקְדִין עֲלֵמָא. וּבְשַׁעֲתָא דְאַתְעֵבֵר חִיבִיָּא מְעֵלְמָא, כְּדִין וַיִּכְּוֶן בַּחֲסֵד כֶּסֶף. בַּחֲסֵד, וְלֹא בְּדִינָא מֵאִי מִשְׁמַע.

מִשְׁמַע דְּעֵלְמָא תַּתְּאָה תֵּלְאָה בְּעֵלְמָא עֲלֵאָה, מִשְׁמַע שֶׁהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן תְּלוּי בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, וְהָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן לְפִי דְרַכֵּי הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.

אֵינּוֹן צְדִיקֵיָּא דְמִשְׁתַּדְּלֵי בְּעוֹתְרָא עֲלֵאָה כָּל יוֹמָא, דְּכַתִּיב, (איוב כח) לֹא יֵעָרְכָנָה זָהָב וזָכוּכִית וּתְמוֹרֹתָהּ כְּלֵי פֶזֶז. הָאִי בְּהָאִי עֲלֵמָא. לְבַתָּר, (משלי ח) לַהֲנַחִיל אֶהְיֶי יֵשׁ וְאוֹצְרוֹתֵיהֶם אִמְלֵא.

הֵנוּ פָּתַח וְאָמַר, (שמות כד) וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הַהָרָה וְגו'. וְהַתּוֹרָה, דָּא תּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב. וְהַמְצוּהָ, דָּא תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה. לְהוֹרְתָם כְּתִיב חֹסֵר, כְּמָה דָּאֵת אִמֵּר (שיר השירים ג) וְאֵל חֹדֵר הוֹרְתֵי. הֵכָא אֵית לְאַסְתְּכִלָּא, לְהוֹרְתָם דְּמִי, אִי תִימָא הוֹרְתָם דִּישְׂרָאֵל, לֹא חֵכִי, דְּהָא יִשְׂרָאֵל לֹא אֲדַפְרוּ בְּהָאִי קְרָא. אֲלֵא הוֹרְתָם דְּתּוֹרָה וּמְצוּהָ. וּמֵאִי הֵיא. דָּא (אֲתֵר) יֵין דְּמִנְטְרָא. בְּגִין דְּכָל כְּתִיבָה דְּסֵפֶר עֲלֵאָה תִּמְן שְׂרִיָּא, וּמִתְמָן נִפְקָא תּוֹרָה, וְעַל דָּא קְרִינָן תּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב. וְדָא הוּא אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי לְהוֹרְתָם, לְהוֹרְתָם וְדָאִי. (כִּמְה דָּאֵת אִמֵּר וְאֵל חֹדֵר הוֹרְתֵי).

תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, תּוֹרָה אַחֲרָה, דְּקִיָּמָא עַל פֶּה. מָאן אֵיהוּ פֶּה. דָּא הוּא דַעַת, דְּאֵיהוּ פֶּה דְּסֵפֶר וְכַתִּיבָה. וְתוֹרָה דָּא, הֵיא תּוֹרָה אַחֲרָה, דְּאֻקְרֵי תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, דְּאֵיהִי קִיָּמָא עַל הַהוּא פֶּה דְּאֵיהִי תּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב, בְּגִין כֵּן אֲסְתְּלִיק מֹשֶׁה בְּכֹלָא, עַל כָּל שְׂאֵר נְבִיאִי מְהִימְנֵי, דְּכַתִּיב וְאֵתְנָה לְךָ, לְךָ דִּיָּיקָא.

כְּתִיב (משלי כח) הִגּוּ סִיגִים מִכֶּסֶף וַיֵּצֵא לְצַרְףּ כְּלֵי הַגּוֹ רִשְׁעֵי לְפָנָי מִלֶּחֶף וַיִּכְּוֶן בַּחֲסֵד כֶּסֶף. תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְאַסְגִּיאוּ חִיבִין בְּעֵלְמָא, כּוֹרְסִיָּא דְמִלְכָא קוֹדִישָׁא אֲתַתְקִנַּת בְּדִינָא, וְאַסְתְּאַבַּת (כ"א וְאַשְׁתְּאַבַּת) (כ"א וְקִיָּמָא) בְּדִינָא, וְשִׁלְהוּבּוּי אֻקְדִין עֲלֵמָא. וּבְשַׁעֲתָא דְאַתְעֵבֵר חִיבִיָּא מְעֵלְמָא, כְּדִין וַיִּכְּוֶן בַּחֲסֵד כֶּסֶף. בַּחֲסֵד, וְלֹא בְּדִינָא מֵאִי מִשְׁמַע.

מִשְׁמַע דְּעֵלְמָא תַּתְּאָה תֵּלְאָה בְּעֵלְמָא עֲלֵאָה, מִשְׁמַע שֶׁהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן תְּלוּי בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, וְהָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן לְפִי דְרַכֵּי הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.

וְעֵלְמָא עֵלְאָה לְפּוּם אֲרַחֵי דְעֵלְמָא תַתְּאָה.
 וְיִכּוֹן בְּחֶסֶד (דְּחַסְדָּא ע"א) כְּסָאוֹ. מָאן דְּבַעֵי לְבִרְכָא
 לֵיהּ, וּלְאַתְקֵנָא כּוּרְסִיָּיהּ, בְּחֶסֶד וְלֹא בְדִינָא.
 מָאֵי מִשְׁמַע. דְּכַד עֵייל כְּהֵנָּא לְבֵי מְקַדְּשָׁא,
 דִּיעוּל בְּחֶסֶד דְּאִיהוּ מֵיָא, וְלֹא יִיעוּל בִּינֵן דְּשִׁתִּי
 דְּאִיהוּ גְבוּרָה. יִיעוּל בְּהַאי (מְלָה) בְּמֵיָא, וְלֹא
 יִיעוּל בְּחֶמְרָא.

אָתוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יַצְחָק, וְנִשְׁקוּ רִישֵׁיהּ,
 וּמַהֲהוּא יוֹמָא לֹא אֲתַפְרֵשׁ מִבֵּי רַבֵּי
 יְהוּדָה, וְכַד הָוָה עֵייל לְבֵי מְדַרְשָׁא, הָוָה קָם
 רַבֵּי יְהוּדָה קַמֵּיהּ, אָמַר מְלָה אוֹלִיפְנָא מְנִיָּה,
 וַיֵּאוֹת לְאַנְהָגָא בֵּיהּ יָקָר. לְבַתָּר אֶסְתַּלַּק בֵּין
 חֲבַרְיָיָא, וְהוּוּ קֶאֱרַן לֵיהּ רַבֵּי יִיסָא, רִישָׁא
 דְּפִטְשִׁישָׁא דְּמַתְבַּר טַגְרִין, וְאַפִּיק שְׁלֵהוּבִין לְכָל
 סְטָר. וְהוּוּ קָרִי עֲלֵיהּ רַבֵּי אֶלְעָזָר, (יִרְמִיָּה א) בְּטָרָם
 אֶצְרַךְ בְּבִטּוֹן יַדְעַתִּיד.

וַיְדַבֵּר יִי אֵל מִשָּׁה וְאֵל אֶהְרֹן לֵאמֹר אֲלֵיהֶם
 זֹאת הַחֲחִיה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ וְגו', (ויקרא יא)
 מָאֵי שְׁנָא הָכָא אֶהְרֹן. אֶלָּא בְּגִין דְּאִיהוּ קְרִימָא
 תְּדִיר לְאַפְרָשָׁא בֵּין מִסְאַבָּא וּבֵין דְּכִיָּא. דְּכַתִּיב
 לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר.

רַבֵּי אַבָּא פְּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) מִי הָאִישׁ הֶחֱפֵץ
 חַיִּים וְגו'. נִצּוֹר לְשׁוֹנְףָּ מְרַע וְגו'. סוּר
 מְרַע וְגו'. וּכְתִיב (משלי כא) שׁוֹמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ
 וְגו'. מִי הָאִישׁ הֶחֱפֵץ חַיִּים. מָאן חַיִּים. אֶלָּא
 אֲלִין חַיִּים דְּאֶקְרוּן עֵלְמָא דְאַתִּי, וְחַיִּים תַּמָּן
 שְׂרִינִין. וְעַל דָּא תְּגַיְנוֹן, עֵץ חַיִּים, הִיא אֵילָנָא
 מְאִינוֹן חַיִּים, אֵילָנָא דְאַתְנַטַּע בְּאִינוֹן חַיִּין.
 וְעַל דָּא מִי הָאִישׁ הֶחֱפֵץ חַיִּים כְּתִיב.

אוּחַב גְּמִים לְרֵאוֹת טוֹב, מָאן יָמִים. אֶלָּא דָּא
 הוּא שְׂמָא דְּמִלְפָּא קְדִישָׁא, דְּאַחֲרִידָא
 בְּאִינוֹן יוֹמִין עֵלְאִין, דְּאֶקְרוּן יָמֵי הַשְּׁמַיִם עַל
 הָאָרֶץ, יָמֵי הַשְּׁמַיִם וְדָאֵי, עַל הָאָרֶץ וְדָאֵי.

וְיִכּוֹן בְּחֶסֶד כְּסָאוֹ, מִי שְׂרוּצָה
 לְבִרְךְ אוֹתוֹ, לְהַתְקִין אֶת כְּסָאוֹ
 בְּחֶסֶד וְלֹא בְדִין. מַה מִּשְׁמַע?
 שְׂכָאֲשֶׁר נִכְנַס לְבֵית הַמְּקֻדָּשׁ,
 שִׁיכְנַס בְּחֶסֶד שֶׁהוּא מֵיָם, וְלֹא
 יִכְנַס בֵּינֵן שְׁשׁוּתָהּ, שֶׁהוּא גְבוּרָה.
 יִכְנַס בְּהָ (דְרָה) בְּמִים, וְאֵל יִכְנַס
 בֵּינֵן.

בְּאוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יַצְחָק וְנִשְׁקוּ
 רִישׁוֹ, וּמֵאוֹתוֹ הַיּוֹם לֹא נִפְרַד
 מִבֵּית רַבֵּי יְהוּדָה, וּכְשֶׁהִיָּה נִכְנַס
 לְבֵית הַמְּקֻדָּשׁ, הָיָה עוֹמֵד רַבֵּי
 יְהוּדָה לְפָנָיו. אָמַר, לְמַדְתִּי מִמֶּנּוּ
 דְּכַר, וְרֵאוֹי לְנַהֵג בּוֹ כְּבוֹד. אַחַר
 כֵּן הִתְעַלָּה בֵּין הַחֲבַרְיִים, וְהָיוּ
 קוֹרְאִים לוֹ רַבֵּי יִיסָא, רִאשׁ
 הַפְּטִישׁ הַמְּשַׁבֵּר סְלָעִים וּמוֹצִיא
 שְׁלֵהָבוֹת לְכָל צַד. וְהָיָה רַבֵּי
 אֶלְעָזָר קוֹרָא עֲלָיו, (יִרְמִיָּה א) בְּטָרָם
 אֶצְרַךְ בְּבִטּוֹן יַדְעַתִּיד.

וַיְדַבֵּר ה' אֵל מִשָּׁה וְאֵל אֶהְרֹן
 לֵאמֹר אֲלֵיהֶם זֹאת הַחֲחִיה אֲשֶׁר
 תֹּאכְלוּ וְגו'. מַה שְׁוֹנָה כָּאֵן אֶהְרֹן?
 אֶלָּא מִשּׁוּם שֶׁהוּא עוֹמֵד תָּמִיד
 לְהַפְרִיד בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר,
 שְׂכַתוּב לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין
 הַטָּהוֹר.

רַבֵּי אַבָּא פְּתַח וְאָמַר, (תהלים לד)
 מִי הָאִישׁ הֶחֱפֵץ חַיִּים וְגו', נִצּוֹר
 לְשׁוֹנְףָּ מְרַע וְגו', סוּר מְרַע וְגו'.
 וּכְתוּב, (משלי כא) שׁוֹמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ
 וְגו'. מִי הָאִישׁ הֶחֱפֵץ חַיִּים, אֵיזִיה
 חַיִּים? אֶלָּא אֵלוֹ חַיִּים שְׁנִקְרָאִים
 הַעוֹלָם הַבָּא, וְהַחַיִּים שׁוֹרִים שָׁם.
 וְעַל כֵּן שְׁנִינּוּ, עֵץ חַיִּים הוּא עֵץ
 מְאוֹתָם הַחַיִּים, הַעֵץ שְׁנִטַּע
 בְּאוֹתָם חַיִּים, וְעַל כֵּן כְּתוּב מִי
 הָאִישׁ הֶחֱפֵץ חַיִּים.

אוּחַב גְּמִים לְרֵאוֹת טוֹב, מִי
 הַיָּמִים? אֶלָּא זֶהוּ שְׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ
 הַקְּדוֹשׁ, שְׂאוֹחַז בְּאוֹתָם יָמִים
 עֲלִיוֹנִים, שְׁנִקְרָאוּ יָמֵי הַשְּׁמַיִם עַל
 הָאָרֶץ. יָמֵי הַשְּׁמַיִם וְדָאֵי, עַל
 הָאָרֶץ וְדָאֵי. מִי שְׂרוּצָה חַיִּים

ש'למ'עלה, ש'יהיה לו חלק בהם. ומי שרוצה ימים עליונים להדבק בהם ולאהב אותם - ישמר פיו מהכלל, ישמר פיו ולשונו, וישמר פיו ממאכל ומשתה שמטמאים את הנפש ומרחיקים את האדם מאותם חיים ומאותם ימים, וישמר (פיו ולשונו) לשונו מדברים רעים שלא יטמא בהם, ויתרחק מהם, ולא יהיה לו חלק בהם. בא ראה, פה ולשון, כף נקרא מקום (אחר) עליון, ומשום כף לא יפגם אדם את פיו ולשונו, וכל שכן לטמא את נפשו ועצמו, משום שנטמא הוא בעולם האחר, והרי בארנו.

זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה וגו'. הפסוק הזה אין ראשו סופו ואין סופו ראשו. זאת החיה, בהתחלה, ואחר כך מכל הבהמה? אלא אמר הקדוש ברוך הוא, בכל זמן שישאל שומרים על נפשם ואת עצמם שלא לטמא אותם, ודאי זאת החיה אשר תאכלו, יהיו מצויים בקדושה עליונה, להדבק בשמי, בבחירה של אותה בהמה שבחתי לכס לאכל, אל הטמא בהם, ותהיו דבקים בשמי.

וכך זמן שאינם שומרים את נפשם ואת עצמם ממאכל ומשתה, הם ידבקו במקום אחר טמא להטמא בהם. ומשום כף פתוב, זאת החיה אשר תאכלו מכל, מכל ודאי, שהוא סוד השם הקדוש להדבק בו. מכל הבהמה אשר על הארץ, משום שהאכל של הבהמה הוא נמצא טהור, ולא יטמא אתכם, ויהיה לכם חלק בשמי להדבק בו.

ועוד, זאת החיה אשר תאכלו - בפרעה פתוב (שמות ז) בזאת תדע

מאן דבעי חיים דלעילא, למיהוי ליה חולקא בהו. ומאן דבעי יומין עלאין לאתדבקא בהו ולרחמא להו, ינטר פומיה מפלא, ינטר פומיה ולישניה, ינטר פומיה ממיכלא וממשתיא, דמסאב לנפשא, ומרחקא לבר נש מאינון חיון ומאינון יומין, וינטר (כ"א פומיה ולישניה) לישניה ממלין בישין, דלא יסתאב בהו, ויתרחק מניהו, ולא יהא ליה חולקא בהו.

הא חזי, פומא ולישן, אתר (אחר) עלאה הכי אקרי, ובגין כך לא יפגים איניש פומיה ולישניה, ופל שפן לאסתאבא נפשיה וגרמיה, בגין דאסתאב הוא בעלמא אחרא, והא אוקימנא.

זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה וגו', (ויקרא יא) האי קרא לאו רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה. זאת החיה בקדמיתא, ולבתר מכל הבהמה. אלא אמר קדשא בריך הוא, בכל זמנא דישראל מנטרי נפשיהו, וגרמייהו, דלא לסאבא לון, ודאי זאת החיה אשר תאכלו, יהוון שכיחין בקדושה עלאה, לאתדבקא בשמי, בבירורו דהיא בהמה דברירנא לכו למיכל, לא תסתאבו בהו, ותהוון דבקין בשמי.

וכך זמנא דלאו אינון נטרינן נפשיהו וגרמייהו ממיכלא ומשתיא, יתדבקון באתר אחרא מסאבא, לאסתאבא בהו. ובגין כך פתיב, זאת החיה אשר תאכלו מכל, מכל ודאי, דאיהו רזא דשמא קדישא, לאתדבקא ביה. מכל הבהמה אשר על הארץ, בגין דהאי מיכלא דהאי בהמה אשתכח דכנא, ולא יסאב לכו, יהא לכו חולקא בשמי, לאתדבקא ביה. והו, זאת החיה אשר תאכלו. בפרעה כתיב,

(שמות ו) בזאת תדע כי אני יי'. הא זאת לקבלך, לאתפרעא מנך. אוף

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כָּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפּוֹ וּבִסְתֵר אֱהָלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בְּעִיר קְרָאקָא

סְפּוּר בְּהַמְשִׁכִּים

מִשְׁנֵי בְּעַלֵּי תְּשׁוּבָה בְּעִיר

קְרָאקָא

הספור שְׁקָרָה בְּזִמְנוֹ שֶׁהַ"מַּגְלָה עֲמָקוֹת" כִּהְיוּ כָּרֵב בְּעִיר קְרָאקָא. וּבִשְׁעֵתוֹ זְעִזַע אֶת הָעוֹלָם כּוֹל, בְּמִיחָד אֶת יְהוּדֵי אֵירוֹפָּה.

ספור מְצִיאוֹתַי שְׁקָרָה לִפְנֵי 400 שָׁנָה לְעוֹרֵר עַל עֵינָיו הַפְּשׁוּרוֹת כְּמוֹכָא בְּזֶהָר הַקְּדוֹשׁ הַרְבֵּה פְּעָמִים, וּכְפִי שְׁעוֹרָרוּ גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֶגְאֵלָה מִתְּעַכְבֶּת מִפְּנֵי שְׁלֹא נִזְהָרִים מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת.

בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת

הֶגְאוֹן ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא נוֹלַד בְּשָׁנַת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נֶכְדוֹ שֶׁל ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא הַקְּדוֹם, שֶׁכֵּהָן בְּרַבְּנוֹת בְּעִיר הוֹרוֹדְנָא וְחִבְרָ פְּרוּשׁ עַל הַסְּפָר "שְׁעָרֵי דוֹרָא", וְגַם פְּרוּשׁ עַל רַש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם "אֲמָרֵי שְׁפָר".

בְּשָׁנַת שַׁע"ז הִתְחִיל לִכְהֵן כְּרַבֵּה שֶׁל קְרָאקָא, שָׁם הִחְזִיק יְשִׁיבָה גְּדוֹלָה, וְעַל תַּלְמִידָיו הָרַבִּים נִמְנָה גַם הֶגְאוֹן ר' שְׁבִתִּי כֵּהָן (הַש"ד). בְּנוֹסָף לְגֵאוֹנוֹתוֹ

בְּנִגְלָה הָיָה גַם מְפָרְסָם בְּתוֹרָה גָּאוֹן בְּתוֹרַת הַקְּבָלָה, וְיָדוּעַ כְּאִישׁ קְדוֹשׁ וְטָהוֹר.

חֲדוּשָׁיו עַל הַרִ"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אֲנָשֵׁי שָׁם" מְדַפְּסִים בְּכָל הַשָּׁסִ"ם. אוֹלָם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֵקֶר בְּגִלְל סְפָרוֹ "מַגְלָה עֲמָקוֹת",

